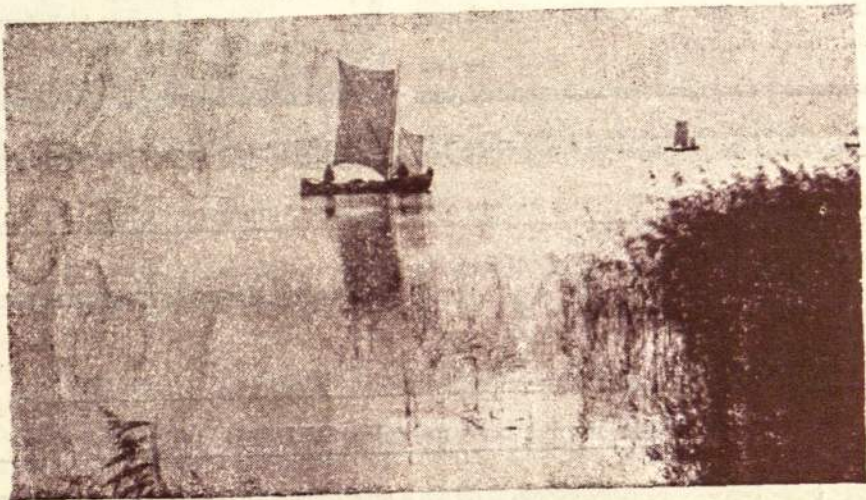


# VILTIS

LIETUVIŲ IŠEIVIŲ JAUNIMO ŽURNALAS  
 GEGUŽĖS-BIRŽELIO MĖN.

**Nr. 5 (15)** 1936 m.



Brazilijos vaizdelis.

Vokiečių fotografijų įstaiga.

## “BERNARDO”

Įsteigta 1890 metais

Atlieka įvairius darbus fotografijų srity.  
Specialybė padidiniame, o taip su dažais.

Darbas greitas, sąžiningas ir pigus.  
Vyksta į namus fotografijų reikalais. Daro  
iš fotografijų naujas.

**ARTHUR SCHMIDT**

Rua São Caetano, 111 (senas nr. 103)

Tel. 4-5576 - São Paulo

## Ponių ir Panelių dėmesiui!

Eikite kirpti ir garbanuoti savo plaukus tik  
į lietuvių moterų saloną

## “POLLA”

Kerpame ir garbanuojame plaukus sulig  
paskutinės mados.

Didelis prityrimas garbanavime «Perma-  
nente», garantuotas dešimčiai mėnesių.

Kainos nuo 10 iki 20 miliresų.

Antrašas: Rua José Paulino, 94.

Tik neužmirškite!

## Dr. A. CANDIA

### VENERINĖS LIGOS:

Triperis (visose stadijose — aštrus ir  
kroniškas). Sifilis.

Priėmimas nuo 9 — 12 ir nuo 3 — 7  
Sekmadieniais nuo 10 — 12.

Rua Barão de Itapetininga, 242

3 aukštas - Telef. 4-0218

Kalba rusiškai, lenkiškai, vokiškai.

**JAUNIME**, tavo jauna dvasia visuomet  
reikalauja peno. Tu gyveni ne nien kūnu, bet ir  
siela. Tu privalai maitinti savo dvasią lietuvišku  
spausdintu žodžiu. Nieko nelaukdamas užsisakyk  
vienintelį Pietų Amerikoje jaunimo žurnalą

## “VILTIS”

Tu jame rasi visada daug naudingų pasis,  
kaitymų, apysakų gražių vaizdelių iš savo gimtinės  
ir kitų kraštų, daug įdomių ir pamokinančių  
straipsnių, eileraščių, juokų ir kt.

«VILTIS» metams kainuoja tik 8\$000, pus-  
mečiui 5\$000. Į Lietuvą — metams 15\$000 pus-  
mečiui 8\$000. Į visas Amerikos valstybes me-  
tams 12\$000, pusmečiui 6\$000.

Pinigus siųsti:

“VILTIS” - Rua Aureliano Coutinho, 10

SÃO PAULO

## Zimu ir progresyviai didejanti nuolatini uzdarbi

Siulo stambi vietinė firma, kur norėdama  
išplėsti taip pat ir Brazilijos lietuvių tarpe savo  
garbingus socialinius, kultūrinius ir komercinius  
veikimus Paieško darbščių ir prityrusių bendra-  
darbių abiejų lyčių, būtent atstovų, agentų ir  
kolektorių ne tik São Paulo mieste bet ir kiek-  
vienoje Brazilijos vietoje.

Kreiptis nuo 9 iki 11 val. ryto, Largo da  
Sé, 50, 3 aukštas. Constructora Lar Ltda. Laiškams  
— caixa postal, 3522 S. Paulo.

## Dras POVILAS LICCIARDI

Santa Casas medikas - operatorius.

**Medicina ir chirurgija.** Suaugusiems ir vai-  
kams. Gydoma reumatizmas ir vidurių  
ligos be operacijų.

Taip pat venerinės ligos.

Specialistas moterų ligų.

Priėmimas nuo 11 iki 12 val. ir nuo 14 iki 20  
val. Kiekvieną dieną.

Vyksta į namus kiekvienu momentu.

**RUA SILVA PINTO, 444 (Bom Retiro) Telef. 5-4175**

Kiekvienas susipratęs lietuvis skaito vienintelį P. Amerikos lietuvių žurnalą “VILTIS”

# LIETUVII!

Prisimink, skaitytojau, kad jau laikas atnaujinti žurnalo prenumeratą.

Jei dar nuolat tave nelanko «VILTIS», tad pasiskubink išsirašyti.

# V I L T I S

LEIDŽIA BRAZILIJOS LIETUVIŲ JAUNIMO S-GA «VILTIS»

1936 metų Gegužės-Birželio mėn.	Adresas: "VILTIS" Rua Coronel Moraes, 338 - S. PAULO  KAINA: Metams 8 mlr., pusmečiui, 5 mlr. Amerikos valstybėse - metams 12\$000, pusmečiui 6\$000. Lietuvoje ir kitur metams 15\$000 pusm. 8\$000. Atskiras nr. 1\$000.	Nr. 5 (15)  Eina II metai
---------------------------------------	--	---------------------------------

Br. Liet. Jaun. S-gos "Viltis" Centro Valdybai sveikinusiai Lietuvos Konsulatą São Pauly jo septynerių metų sukaktuvių proga Konsulato vardu pareiškū nuoširdžią padėką.

P. Gaučys  
Konsulas.

## IDEALIZMAS IR JAUNIMAS

Mūsų šių dienų jaunimas yra nuostabiai nuliūdes. Atrodo tarytum šalnos pakirstas žiedas. Dar nėra pradėjęs kaip reikia gyvent, o jau gyvenimo neapkenčia. Dar nėra rimtai pradėjęs dirbti, o jau apatiškai rankas nuleidęs. Jaunystės privalumų: entuziazmo, dvasios stiprumo, pasiryžimo, energijos ir prakilnių norų jame tarytum visai nebėr.

Šiandien jaunimas ne tik kad prie gyvenimo nesiveržia, bet dar atsitinka, kad, tarytum jo nepakęsdamas, stengiasi jį nusimesti, kreipdamasis net prieš nusižudymų. Ir toji šmėkla lanko ne tik jaunuolius, bet ir mūsų mergaites. Yra ir tokių, kurie ir nuliūsti jau negal.

Matydamas tokiu nelaimingu tąjį mūsų tautos žiedą, jaunimą, trokšte trokšti žmogus, paėmęs už rankos, išvesti jį iš tokio stovio, iš tos apatijos, iš to nenorėjimo gyvent ir darbuotis ir vesti jį aukštyn, į tas berybes erdves, kur malonus gaivinantis oras sustiprintų jo jėgas, kur liuosiatsi atsikvėpęs su pilna energija ir drąsa galėtų stoti prie laukiančio jo sunkaus, bet prakilnaus darbo... vesti jį prie to idealizmo, kurio šiandien mūsų jaunimui kaip tik truksta ir kuris kiekvieno kilnaus darbo yra pagrindu.

Žodis *idealizmas* šiandien plačiai yra vartojamas kaip organizaciniame bei visuomeniniame, taip ir privačiame gyvenime. Jis reiškia žmogaus vidurinį nusiteikimą bei palinkimą kilti į aukštesnę ir tobulesnę dvasinio ir medžiaginio gyvenimo sritį, kurioje visi darbai, norai bei pastangos ne savo asmens naudojimo svarstyklėmis, bet visuomenės ir tautos bei visos žmonijos ge-

rovės ir laimės matu yra matuojamos.

Idealizmo reikšmė gyvenime yra neapsakomai didelė. Jis yra lyg kokia žvaigždė, kuri nušviečia jaunuoliui kelią ir veda jį tuo keliu. Idealizmas jaunuolio gyvenimą padaro malonų ir duoda jam prasmės gyvent. Profesorius St. Šalkauskis apie idealizmą taip sako: «Tas, kas būdamas jaunas neturėjo aukštų idealų, iš tikrųjų niekadosis nėra buvęs jaunas pilna to žodžio prasme. Maža to: žmogus nebuvęs jaunas to žodžio prasme ir neturėjęs drąsios iniciatyvos ir plataus užsimojimo dėl idealo meilės, niekadosis savo gyvenime negali sukurti nieko žymaus, nes tas, kas nėra buvęs jaunas pilna to žodžio prasme, negali irgi niekadosis tikrai subręsti dideliems gyvenimo žygiams».

Tas profesoriaus pasakymas yra šventa tiesa. Jei jaunuolio siela kilnių idealų kupina, tai ir jo darbai daugumoj atitinka jo idealams nuo pat pradžios iki pabaigos. Taigi idealizmas yra reikšmingas. Vien tik prie jo veržimasis jau sukelia energiją ir norą dirbti, nors kiekvienas žingsnis prie to darbo būtų aplaistytas krauju ir prakaitu.

Tai labai dailiai išreiškė lenkų rašytojas Zulavskis savo veikale «Eros i Psiche» Psiche — tai žmogus, Eros — idealas. Psiche kartą pamatčiusi Erosą taip jį pamilo, taip prie jo prisirišo, kad nieku gyvu negalėjo jo pamiršti. Tad ryžosi kelionen jo surasti. Nepaisydamas nei kliūčių, nei nemalonių, nei pavojų po ilgo blaškymosi ir klajojimo galų gale randa savo kelionės tikslą — idealą, su kuriuo vėliau jau gyvena kartu.

# BE AŠARU NĖRA GYVENIMO

Užsienių spaudoje atpasakojama garsios švedų rašytojos Selmos Lagerlof tokia kalėdinė pasaka.

Kūdikis gimė prieš pat Kalėdų šventes. Kalėdų naktį motina sėdėjo prie lopšio ir jį supdama klausėsi kaukiančio lauke vėjo. Ji mąstė apie savo gyvenimą, apie gyvenimą savo sūnaus, kurs nerūpestingai ir ramiai miegojo. Kokia jo laukia ateitis? Kas jis bus?

Židinyje blėso žarijos. Išmušus 12-tą, iš gėstančio židinio pasirodė dvasia ir tarė motinai.

— Kiekvienais metais tokią naktį aš išpildau kiemo nors pageidavimą. Prašyk, ko nori, ir aš tau viską padarysiu.

Moteris tarė:

Brangusai Jaunime! Dabar atsakykim patys sau: — O koks mūsų yra gyvenimo idealas? Prie ko mes einam, ko mes siekiame? O gal visai jokio idealo mes neturim?

Žinau, kad nė vienas jaunuolis man atsakys: gerai kalbėti apie idealizmą, bet tik tada, kada esi suotas ir aprengtas ir primins man A. Jaunučio eilėrašį:

Sunkiai slegia mano širdį

Rupesciai, vargai,

Mano skausmo nieks negirdi,

Nors kenčiu labai,

Jau išnyko man linksmybės —

Skaisčioji giedra,

Tebeliko vien tamsybės,

Užauja audra.

Aš gi į tai atsakysiu mūsų dainiaus Maironio eilėraščiu:

Šalin nusiminę dusavimai skaudūs!

Jie silpnina dvasią tiktai!

Ar mums, kaip mergaitei, raudoti nuraudus,

Nors spaudžia nelaimės, vargai?!

Kas bijo šešėlio, šešėlius temato,

Naktis tam visur visados...

Baigdamas kartu su Putinu sušunku:

Broliai, mes dėl idealo

Kol dar norai neatsalo,

Kol skaidri mintis,

Savo pajėgas aukokim,

Už idėją drąsiai stokim —

Bus mūs ateitis.

St. P.

— Padaryk, kad mano sūnus užaugtų sveikas, stiprus ir laimingas.

Dvasia atsakė:

— Pažadu tau: tavo sūnus bus sveikas, stiprus ir laimingas.

— O ar tu gali padaryti, kad jis būtų pats turtingiausias visoje Švedijoje?

— Pažadu tau: tavo sūnus bus turtingiausias visoje Švedijoje.

— Aš noriu, kad jis vestų žmoną pačią gražiausią visame mieste.

— Pažadu. Gražesnės žmonos niekas neturės.

— Taip pat noriu, kad iš jo akių neiškristų nė viena ašara.

Nuleidusi galvą dvasia tylėjo. Motina vėl kreipėsi į ją:

— Ko tyli? Juk tu pasakei, kad galiu reikalauti, ko tik noriu.

— Neprašyk negalima. Be ašarų negalima gyventi.

Motina nekantriai sušuko:

— Aš noriu, kad mano sūnus niekada neverktų. Šį mano norą tu turi išpildyti.

Dvasia dar žemiau nuleido galvą.

— Argi tu atsisakai? Tu mane apgaudinėjai?

— Pagalvok ko reikalauji...

— Aš žinau, ko reikalauju. Per daug esu pati išliejusi ašarų, dėl to sūnui trokstu kito likimo.

Dvasia tyliai ištarė:

— Tavo noras bus išpildytas.

Tuos žodžius tarusi dvasia išnyko. Židinyje prieš užgėsdama liepsną skaisčiais svystelėjo...

Motina pasilenkė prie lopšio ir pamatė kūdikį mirusį.

Jis niekada neverkė.

M.

Vienas žmogus visako žinoti negali, bet kiekvienas turi ką nors gerai žinoti.

Freitag.



Laimės niekadoms neragaus tas, kuris ramybėje nori ją naudotis.

Körner.



Mes visuomet tarnaujam žmonijai, jeigu tarnaujam žmoniskumui.

Goethe.

## TRUMPA

## AVIACIJOS ISTORIJOS APŽVALGA

(Tęsa).

Lamanšą perskristi pavyko inž. Blerio. Liūdas Blerio pradėjo lėktuvus statyti nuo 1899 metų. Iš pradžios jis pastatė lėktuvą su judomais sparnais. Lėktuvas — buvo kaip lėktuvas, turėjo visas lėktuvo savybes, tačiau turėjo tik vieną ydą, būtent: — neskrido!.. Blerio nenustoja vilties. Toliau tobulina, pritvirtina sparnus, kad "neplasnnotų" ir 1907 m. jį bando. Po kelių bandymų jo tas lėktuvėlis sudužo. Jau tais pačiais metais rugsėjo mėn. 17 d. Blerio su kitos, patobulintos konstrukcijos lėktuvėliu nukelia 184 metrus ir pakilo 25 metr., tačiau sustojus motorui ir šis jo kūrinys sudužo vos po savo skeveldromis nepalaidojęs patį konstruktorių. Kiekvieno nepasisėkimo Blerio nuodugnai tyrinėjo jo priežastis. Jis pastebėjo, kad lėktuvą sukant būtinas reikalas, kad jis atatinkamai pakriptų. Čia jis prie sparnų galų pritaisto tam tikras plokštumas, kurios atlikdavo dabartinių eleronų darbą. Su tom plokštumom jo pasukiai buvo atliekami tiesiog maistriškai.

1908 m. liepos mėn. 6 d. Blerio padaro perskridimą: iš Etampo į Orleaną. Jis 10 metrų aukštumoje atliko 41 klm. 20 metrų kelią per 44 minutes. Čia jis susilaukė gausių ovacijų. 1909 m. jis jau nuskrenda 47 klm. ir pakyla 200 metrų. Šiame perskridime įvyko avarija. Jo lėktuvas ore užsidega ir krisdamas gerokai aplaužo patį lakūną. Šiek tiek pasveikęs, dar lazda ramstydamasis, Blerio ryžtasi skristi per Lamanšą. 1909 m. liepos m. 25 d. 4 val 4 min. padaręs trumpą bandomąjį skridimą, išskrenda į Angliją. Negausingas jo gerbėjų būrelis atvyksta jo išlydėti. Pakilo ir dingo migloje. Jis įsitikinęs, kad garbė perskristi Lamanšą turi jam atitekti. Skrenda Blerio ir mato, kaip jo lėktuvas vėjo nešamas dešinėn. Jis stengėsi kaip nors išlaikyti tiesiąją. Kranto kaip vieno, taip ir kito nematyti. Tačiau štai pasirodo ir Anglijos krantas. Blerio pamatė žmogų plėvėsuojančią prancūzų vėliava. Tai buvo jo draugas ir vienintelis liudininkas šio istorinio žygio, nors vėliau subėgo kelioliką tūkstančių smalsuolių. Blerio nutūpė 5 val 13 min. prie Duverio pilies. Subėgusi minia kuone užtąsė lakūną, kiekvienas stengėsi jį pasveikinti, bent pamatyti, bent jo lėktuvėlį pačiupinėti.

1910 metais skrisdamas per Lamanšą žuvo anglas Greisas. Jis perskrido Lamanšą, bet grįždamas atgal migloje paklydo ir atsidūrė Vokietijų jūroje. Čia ir rado sau mirtį. Už dviejų

mėnesių jo sudaužytą lėktuvą ir kūną bangos išmetė į krantą.

Kai pasirodė, kad žmogus gali ir per vandenį perskristi, pradėta galvoti perskristi Viduržemio jūrą. Pirmasis ryžosi tai padaryti prancūzas lakūnas leitenantas Bagas. Tai buvo labai gabus, atkaklus ir savimi pasitikįs lakūnas. Jo draugai jį atkalbinėjo nuo tokio žygio, tačiau pasiryžimas viską nugalėjo. 1911 m. kovo mėn. 5 d. jis išskrido iš Nicos Korsikos salos link, norėdamas pasiekti Tunisą anapus Viduržemio jūros. Užėjus tirštai miglai, jis paklido ir gana stiprokas vėjas jį nunešė į vakarus. Ltn. Bagas tikrai būtų zuvęs vien dėl benzino stokos, tačiau jo laimei pasitaikė sala, kuria jis pasinaudojo ir laimingai nutūpė praskridęs 210 klm. virš jūros. Nepasitenkinęs šiuo skridimu jis bando būtinai savo tikslą atsiekti birželio mėn. 8 d. Bet, deja, nuo šios dienos niekas jo daugiau nebematė ir nieks apie jį daugiau nebegirdėjo. Jis dėl nežinomų priežasčių ir nežinomoje vietoje žuvo jūros gelmėse. Jo mirtis taip ir pasiliko Viduržemio jūros paslaptimi. Taip apie šį lakūną ir kitus, kurie bandė skristi per vandenį, — nėra žinios — ar jie tuoj mirė nugrimzdami su lėktuvu į gelmes, ar susigriebė už ko nors kelias valandas ar net kelias dienas plūduriavo šėlstančiose bangose, žiūrėdami į tykojančią mirtį.

(Bus daugiau).

## GALVOSUKIU SPRENDIMAS.

"Vilties" 3 numerį tilpusių galvosukių sprendimas

I.

1. Parakas
2. Veidrodis
3. Svainis
4. Plienai
5. Laikrodis
6. Smuikas.

II.

Iš viso obuolių buvo nusipirkę 81.

Teisingai išsprendė abu galvosukius Ant. D., Jonas P. Tik antrąjį Kazys S.

*Pastaba.* Obuolių galvosukį mums atsiuntė X. iš Joāno Theodoro. Kas žino kokių galvosukių, prašome mums atsiųsti. Šeštame "Vilties" numery talpinsim naujus galvosukius.



Vaizdas iš Lietuvos apylinkių.

## AUKSAKASIAI

AND. RANDAMONIS.

Tėvui pasimirus, du sūnūs liko viename valake. Izidorius buvo vedęs miestėte, lenkę, ir jau senai valdė ūkį. Kiek palaižęs mokslo, Stepas švaistėsi po pasaulį, nieko gero niekur neradamas. Taip ir vadino jį visi: nevykėliu. Nors broliai dėl ūkio pasidalinimo ir nesikalbėjo, buvo aišku, kad žemės toliau skaldyti nebuvo prasmės; ir taip jų bendrapavardžių buvo pilnas kaimas ir visi jie buvo gana nuskurę, kad ir šlėkteleš. Jau nesnysis brolis turėjo iš ūkio pasitraukti.

Stepas ėjo mokslus iš to ūkio, tai jis ir dalies negalėjo iš brolio reikalauti. Pasiėmė paskutinį Izidoriaus sugraibstytą tūkstantlitį, ir dingo iš akių. Metai slinko, laišku nebuvo, visi pradėjo Stepą pamiršti. Tik staiga telegramas: „Sekmdienį atvažiuokite Kaunan patikti. Stepas“.

O Izidorius tuo laiku jau buvo savo ūkį iškeitęs į namelius ramiam Kauno priemiesty ir, darbo negaudamas, skurdo dar žiauriau nei gimtinėje. Tiek tik gavo naudos, kad Izidorienė galėjo vaikščioti skrybėliuota, vyresnysis berniukas lankė gimnaziją, o mergaitės kiauras dienas ir vakarus dilino padus į šaligatvius, šaudydamos sau kavaličius, Nes, tėvo nuomone, kam joms mokslas reikalingas?

Nepažįstamojo dėdės atvykimas sukėlė šeimoje visokių vilčių ir spėliojimų. Prisiminta, kad jau senai pažįstamas žydelis, grįžęs iš šiltų dausų, pasakojo, kad matęs poną Steponą sunkiai dirbančią deimantų kasyklose ir auksą plaunantį. Taip pat iš laikraščių buvo žinoma, kad dabar ir Amerikoje ne kažin koki pyragai, ir kad iš ten žmonės bėga, kaip išmanydami. Tad ir su Steponu galėjo būti įvairiai. Izidorius ir jo sūnūs dėl dėdės atvykimo buvo ne kažin kaip nusiteikę.

Tik žmona ir dukros laukė pilnų dėžių bananų, ananasų, visokių dovanų ir nesuskaitomos daugybės pinigų.

Sekmdienį, nuo pat ankstyvo ryto, visa šeima budėjo stoty ir godžiomis akimis badė atvykstančius keleivius, bene pažins tą „lengvąpėdišką broli“, tą „paskutinį tūkstantlitį išmonijusį laidoką“, tą „nenaudėlį — bastūną, kuris nė cento ligšiol nesusiprato mylinėiai šeimai atsiųsti“, ir dabar, greičiausia, atvykstaš pats paramas reikalingas. O gal?... Sprogstančiais iš nekantrumo veidais visa šeima bėgo prie kiekvieno atūžiančio traukinio: moterys prie I, II klasės, o vyrai prie III klasės vagonų. Dėdės vis nebuvo.

Tik apie vidudienį triukšmingai stotin atbildejęs plieno slibinas išspiovė peronan minią užsieniečių, kuriuos bematant sugėrė išėjimo durys. Tik vienas jų, nusūęs ir išblykęs, dairėsi apytusčiame perone, negalėdamas pažinti nei savo nesvietiskai išsidažiusios brolienės, nei žymiai pasenusio brolio. Laukiantiems irgi į galvą nėjo, kad šis driskis gali būti tikras amerikonas. Bet kada stoty jie tik vieni tepasiliko, nenoromis turėjo kits kitam prisiziūrėti ir... apsikabinti.

— Nejau tai tu, Stepai?  
— Nejau tai tu, Izidoriau?  
— Del Dievo meilės, kaip tu pase... pasikeitei!

— Ką su tavim gyvenimas padarė!  
— Štai mano vaikai, Bučiuokit dėdei ranką, snargliai.. Mano žmona miego nustojo, tavęs laukdama. Na, papasakok, kaip tau tenai sekėsi?

Australijoje? Buvau ir ten, buvau ir kitur. Visaip su manim būdavo ir dar dabar nieko tikro apie save negaliu pasakyti. Bendrai, klojosi

man ne blogai, nors ir nepergeriausiai. Teisybę pasakius, galėtų būti ir geriau.

— Svaini, kur tavo daiktai? — klausė Izidorienė.

— Gi va! — Ir Stepas pakratė lengvutį, gerokai apdraskytą lagaminėlį — Čia — viskas.

— Viskas... — kaip aidas pakartotojo nusiminusi moteris.

— Ir gerai: lengviau nešti, — karčiai nusijuokė Izidorius ir liepė sūnui padėti dėdei nešti.

— Kur, svaini apsistosi? Mes mielu noru priimtumėm pas save, bet... visi kampai užimti. Gyvename miestietiskai ankštai. Viena namų pusė išnuomota, antra pusė dar tik taisoma, trečioji pusė patys gyvename susikimšę...

— Nieko, nieko, rasis ir tau vietos. Važiuojame pas mus, — ramino paraudęs dėl žmogus melagysčių vyras.

— Nesirūpinkite. Rasiu kur prisiglausti. Nežuvau svetimuose kraštuose, nežūsiu ir savame. Bet kur tas velnias, kad jį kur. Aš, matot, mušiau telegramą dar vienam ponui, konsului. Jūs jo nepažįstate: Čili respublikos generalinį konsulą, poną Fainberggoldsoną? Kažin, kas per žmogus, ar galima juo pasitikėti? A?

— Tai būsiu aš, vikonte! — Atsiliepė už nugaros senai jau savo eilės pasisveikinti su atvykusių laukias aukštas, cilindruotas ir baltomis pirštinėmis ponaitis. Žemai nusilenkęs, įteikė Stepui rožių buketą.

Stepas, pavartęs gėles, įteikė jas panelėm.

— O ne, ten vidury yra mūsų firmų agentų adresai, — užprotestavo liesas ponas ir, vikriai nuvyniojęs ilgą smulkiai spausdintą laišką padavė jį Stepui. — Mes jau senai laukiame tamstos. Žinome, kad Hamburge tamsta teikeisi užfrachuoti dviejų tūkstančių register tonų laivą, kuris netrukus atplauks Klaipėdon. Tikimės, kad gerbiamas... aukštai gerbiamas pone, neatsisakysi pasinaudoti mūsų paruoštu viešbučiu, kur galėsime... — tarškė nepažįstamas, kol jį nutraukė Stepas.

— Puiku. Biznis, žinoma, pirmon galvon. Matote, brangioji broliene, aš jau ir aprūpintas... Tik paprašysiu: užrašykite man čia užrašų knygutėje tikslų jūsų adresą. Aš rytoj pats jus aplankysiu ir papasakosiu mano nuotykius ir tolimesnius planus. Jis padavė nudėvėtą bloknotą su pieštuku vienai paneliui. Bet toji kaip tyčia buvo visai nemokyta ir nemokėjo rašyti... Dėdės antakiai iš nustebimo pakilo ligi plaukų ir vėl nusileido savo vieton. Jis tiriančiai apžiūrėjo visus vaikus.

— Na, šis bus mano įpėdinis, — bakstelėjo sausu pirštu gimnazisto krūtinėn. — Kol kas nori būti mano sekretorius? A? Kuo vardu esi? Ar tai tokia lietuviškų gimnazijų uniforma?

— Mūsų sūnus tamstai atminti Steponu krikštytas ir Stiopka šaukiamas. Jis lanko lenkų gimnaziją, nes pas mus tokia mada. Mūsųškai, šlėktos, siunčia vaikus vieni vokiečių, kiti lenkų mokyklon. Juk mes bajorai ir mums nedera su valstiečiais maišytis! Ar jau pamiršai, švogėri?

— Tai jau blogiau. Tu negali būti mano sekretorium, nes lenkai labai klastinga tauta esanti. ats Ptuo įsitikinau ne kartą. Visai buvau pamiršęs jūsų bajoriskus prietarus. Amerikoje juk jų nė kvapo senai nebėra. Amerikoje viskas amerikoniška. Maniau, kad ir Lietuvoje viskas lietuviška.

Ir paėmęs brolių už alkūnės, Stepas pasuko į išėjimą.

— Kodel jis tave vadina vikontu? Juk tai grafo titulas, jeigu neklystu, — paklausė Izidorius.

— Matai, pas tuos čiliečius toks kvailas paprotis. Kaip tik kieno turtas pradeda viršyti milijoną, savininkas pats savaime, automatiškai, pasidaro grafu ar kunigaikščiu. Kvailiai tie čiliečiai, kaip batai!

Rytojaus dieną pas Izidorienę buvo visuotinis buto valymas, lyg prieš Velykas. Tradiciniai voratinkliai, kurie puošė kambarių kertes dar nuo pernai metų, smarkiai nukentėjo. Dulkės, bent iš paviršiaus, buvo nušluostytos, sąslavos paklotos giliau po kanape... Mergaitės, pasipudrinusios, pasipūtusios, laukė dėdės, nelyginant sužadėtinio. Tik vienas Stiopka karstės obelėse ir po senovei bėgiojo apsidraskęs ir snargliuotas. Jis žinot nežinojo ir įspėt neįspėjo, kad tuo pačiu metu jo tėvas, motinos patariamai, išėmė jo dokumentus iš vienos ir nešė kiton gimnazijon.

Po piet duklėje gatvėje suurgė taksis ir ties sodo varteliais iš jo išsoko nusiskutęs ir juodai apsitaisęs dėdė. Jo rankoj kabaldavo tas pats apšepęs lagaminas.

— Tai jau, svaini, pas mus keliesi, jei su visais daiktais atvažiavai? — nudžiugo šeimininkė.

— Ne. Aš tik niekur negaliu palikti mano čemodanėlio, nes jame visas mano turtas sukrautas. Net tiksliai pats nežinau kiek. Visą gyvenimą kroviau ir kroviau, neskaičiuodamas. Pas mus, auksakasių, toks keistas prietaras, kad neskaičiuojams turtas pats didėja.

(Pabaiga sek. numery).

SKAITYK IR PLATINK VIENINTELĮ

PIETŲ AMERIKOJ ŽURNALĄ

“VILTIS”

# IVAIRENYBĖS

Treji griaučiai 75.000 metų amžiaus.

Amerikiečių — anglų mišri archeologinė ekspedicija Palestinoj, netoli Atlito, rado trejus žmogaus griaučius, kurie, manoma, yra Neanderthalio laikų ir turi apie 75.000 metų amžiaus. Žymus antropologas, dalyvavęs ekspedicijoje, pareiškė, kad šitas atradimas antropologijoje būsiąs vienas svarbiausių argumentų, remiančių visą antropologijos mokslą.

## Skruzdelių sanitarija.

Apie darbščius žmones sakoma, kad jis arba ji eina, dirba kaip skruzdėlės. Tą patį galima būtų pasakyti ir apie švarius žmones, nes joks gyvas padaras nesirūpina taip apsisvarinti, kaip skruzdėlė. Skruzdės gyvena gausiais būriais; jei jos būtų nešvarios, toks jų sugyvenimas būtų neįmanomas.

Skruzdės pirmiausia rūpinasi būti švarios. Jų priekinėse kojų galvutėse turi tam tikrus nusivalymo ar nusišvarinimo prietaisus, kuriais jos labai uoliai naudojas — atsidėjusios valo ir švarina savo jaustukus (ūselius, kuriais skruzdės susižino ir susikalba) ir kitas kūno dalis. Bet to dar mažai: skruzdės rūpinasi švariai laikyti ir savo lizdus arba miestus, kur jos gyvena. Yra nuo seniai žinoma, kad jos iš tų lizdų arba miestų rūpestingai išneša lauk savo žuvusių draugų lavonus ir sukrauna juos nuošaliai į vieną krūvą, taip pat įvairias maisto liekanas ir kitas atmatas.

Bet vienas tyrinėtojas pastebėjo dar vieną ligi tol nepatirtą dalyką: skruzdės po savo lizdais išsikasa lavonams ir įvairioms kitoms atmatoms sukrauti patalpas! Po vienu lizdu jis užtiko daugybę tokių patalpų, kuriose rado šimtus ir net tūkstančius sudūlėjusių ir kirminų sunaikintų skruzdžių lavonų ir kitų atmatų. Tai buvę tikri skruzdžių kapinynai, iškasti ligi 90 cm. gilumoje po bendruoju lizdu. "Tuo tarpu, kai viršuje virte virė skruzdžių gyvenimas, kur jos vaikščiojo ir bėgiojo, tempė ir nešė statybos medžiagą ir grobį, maitino kokonus, davinėjo įsakymus ir teikė žinias, čia apačioje, toli nuo bendro triukšmo, dvelkė puvėsiai ir ramybė, kurią tik retkarčiais galėjo sutrukdyti skruzdė-darbininkė, jai vienai težinomai urvu tempdama savo draugo lavoną į greta kitų palaidoti" — Poetiškai aprašinėja netiktai užtiktą skruzdžių kapinyną tyrinėtojas.

Kas galėjo paskatinti skruzdes taip daryti, t. y. lavonus ir atmatas ne ore palikti, bet kasti į žemę? Tyrinėtojas spėja, kad sausas kli-

matas. Kadangi žemė po lizdu pasirodė sausa, tai skruzdės rado, kad daug patogiau laidojimo ir atmatų vietas turėti čia pat po lizdu, negu lavonus ir kitas liekanas nešioti iš lizdo aukštyn ir ieškoti vietos jiems sukrauti žemės paviršiuje. Iš tikrųjų, koks nuostabus to mažo vabalėlio protingumas ir sumanumas, iš kurio ir žmogui negėda pasimokyti!

## Caro Mikalojaus II galva.

Naujorke išeinąs savaitraštis «Liberty» įdėjo rusų vienuolio Iljodoro atsiminimus, kuris buvęs caro šeimos ir paties caro nuodėmklausys. Dar prieš revoliuciją Iljodoras išvažiavęs į Ameriką, tačiau 1918 m. jis nuvykęs Rusijon ir tik 1920 m. vėl atvykęs į Ameriką. Būdamas Maskvoje Iljodoras santykiavęs su naujaisias Rusijos valdovais. Lankydavosi pas Kalininą ir jo sekretorius.

— Vieną kartą, 1919 m. balandžio 16, pasakoja Iljodoras, kaip paprastai, nuėjau pas Kalininą, valandėlę teko jo laukti prieangy. Tad įsikalbėjau su jo sekretorium ir paklausiau:

— Ar Rusijoje galėtų atsirasti pasimetėlis Mikalojaus II vardu.

Tai visiskai negalimas daiktas, — patvirtino sekretorius.

— Kodel?

Užuot atsakęs, sekretorius išėmė iš spintos raktus ir pamojo:

— Eikime.

Ėjau paskui jį ilgu koridorium. Gal kokia porą minučių. Pagaliau, sekretorius sustojo prie vieno durų ir įvedė mane į didžiulį keturkampį kambarį su dviem langais. Vienam kampe pastebėjau kažin ką panašų į užuolaidą. Sekretorius atmetė užuolaidą ir tad teregėjau tai, kas buvo mano akyse.

Prieš mane dideliame stikliniame inde, ant pjedestalo pastatyta, buvo žmogaus galva. Jos kairiosios akies vietoje — didelė žaizda. Tai galva caro Mikalojaus II-jo. Abejojimų čia negalėjo būti. Galva tikriausiai caro!

Tiesiog akmens stulpu virtau. Negalėjau atitraukti žvilgsnio nuo indo. Sekretorius vėl uždengė. Iš kambario išėjau lyg aklas.

Taip pasakoja vienuolis Iljodoras, kurio manymu, jog bolševikai, apsisaugodami nuo įvairių apsimetėlių ir galimo dėl to judėjimo, pasilaukė caro Mikalojaus II-jo galvą, kaip įrodymą, jog jis yra išskirtas iš gyvųjų pasaulio.



### Didžiausias laikraštis pasaulyje.

Didžiausias laikraštis pasaulyje yra "Illuminated Quaruple Constellation". Jį leidžia Nevjorke Amerikos pasaulinė spaustuvinių sąjunga ir tik vieną kartą per 100 metų. Paskutinis to milžino numeris išleistas 1850 m., o naujas išeis tik 1950 m. Laikraštis turi pusrėčio metro ilgio ir apie du metru pločio. Numeris turi 80 puslapių po 13 skilčių kiekviename. Jame aprašyta visa šimto metų istorija ir spaudos naujienos. Bet to laikraščio yra užsilikęs tik vienas egzemplioris, kuris dabar saugomas Aacheno miesto muzėjuje, Vokietijoje.

### Mažiausia knyga pasaulyje.

Mažiausia pasaulyje knyga yra išleista Worcester mieste, Massachusetts valstijoje. Yra tai knygelė, kuri sudaro persų poeto Omara Khayama eilių rinkinėlį. Visas knygelės tekstas būtų galima surašyti ant pusės pašto ženklelio. Knygelės didumas 3-16x6-16 colio. Knygelė aptaisyta odos apdarais, ir su tais sveria 1-3 karato. Jos išleidimui du spaustuviniai dirbo per septynis metus.

### Popieriniai pinigai — ligų šaltinis.

Mokslininkai tvirtina, kad apkrečiamųjų ligų plitimo didžiausias kaltininkas esąs popieriniai pinigai. Eidami iš rankų į rankas jie paskleidžia įvairių apkrečiamųjų ligų bacilas. Dėmėtosis

šiltinės bacilos popieriniuose piniguose išsilaikančios net penkias paras, o kitos ir ilgiau. Ypač greit galima esą apsikrėsti, jei skaičiuojant pinigų seiliniams pirštai. Ligoniai arba sergančiųjų namiškiai, pirkdami ir parduodami, kartu su popieriniais pinigais išplatina įvairių ligų bakterijas. Ypač greitai patenka ir ilgai laikosi ligų bakterijos senuose piniguose.

### Rado sienoje paslėptus milijonus.

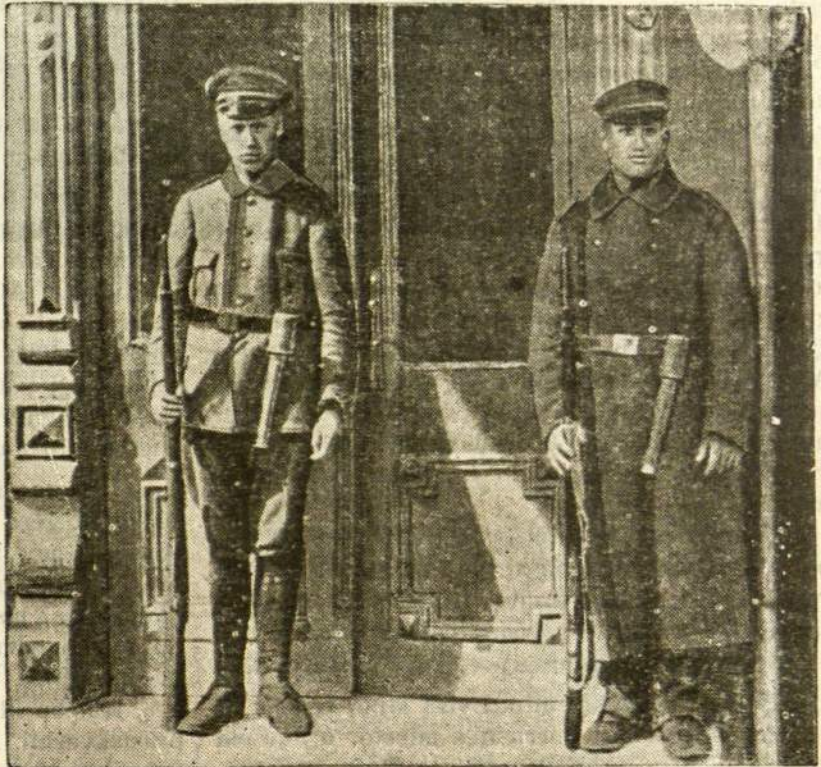
Romos apylinkėse begriaunant seną namą jo vienoje sienoje buvo užtiktas paslėptas lobis. Tai buvo aukso monetų rinkinys iš Romos cėsorių Augusto, Nerono ir Trajano laikų. Čia pat rado labai retas monetas su popiežiaus Julijaus II atvaizdu, įvairias popiežių monetas iš viduramžių ir pagaliau Bizantijos imperijos monetas. Visas rastas aukso lobis sveria 17 kilogramų. Nustatyta, kad tos monetas prieš penkiasdešimt metų sienoje paslėptos kažin kokio nežinomo monetų kolekcininko, kuris susipykęs su savo įpėdiniais nutarė geriau jas sienoje įmūryti, negu jiems perleisti. Rastas turtas yra kelių milijonų litų vertės.

Grazi moteris visuomet ką nors žavėja.

Grazi, gyva moteris vyrams labiau patinka, negu jos gražiausias paveikslas.

Stebūklas reiškia padaryti tą, kas negalima padaryt.

Lietuvos kariuomenės sargyba 1919 m. kovo mėn. 18 d. prie Amerikos Jungtinių Valstybių misijos, atvykusios į Lietuvą ir apsisitėjusios Kaune "Lietuvos" (Metropolio) viešbuty. Kairėj (be milinės) kareivis Pranas Eimutis, kurį vokiečiai, puldami Amerikos misiją, nužudė šioj sargyboj.





Iguazú kriokliai

# IGUAZU KRIOKLIAI

P. Gs.

Iguazú kriokliai (Gvarani kalboje Iguazú reiškia "dideli vandenys") sudaro didžiausį Pietų Amerikos stebuklą. Savo kritimų dydžiu, puikiu prieinamumu, tropiškų girių žavėsiu, kuriomis jie apsupti, teisingai visų laikomi pačiais gražiausiais, pačiais grandioziniais ir pačiais įdomiausiais visam pasaulyje.

Pamatyti Iguazú krioklius, kiekvieno turistui, atvykusio į Pietų Ameriką, svajonė. Bet juos visgi nėra lengva pasiekti. Jie yra pačioje Pietų Amerikos širdyje, 2000 kilometrų nuo Buenos Aires ir šitai kelionei reikia sugaišti dvi savaitės laiko. Žinodamas, kad vos prieš penkiolika metų, norint tą kelią atlikti, reikėjo jai pasiruošti kaip kokiam įpatinamam ekspedicijai, sugaišti daug laiko, išleisti daug pinigų ir pasiryžti pergalėti didžiausias kliūtis, kurios buvo neišvengiamos — džiaugiamasi tai padaryti galys greitai ir pigiai. Tais laikais reikėjo keliauti Alto Paraná mažyčiais garlaiviais, be jokių patogumų. Iš uosto Aguirre ligi pačių krioklių (20 km.) nebuvo jokio susisiekimo, reikėjo pačiam prasikirsti kelią per nepereinamą girią, o atvykus prie krioklių, nebuvo kur dėtis, reikėjo turėti su savim palapinę ir maistą.

Visa tai šiandieną pasikeitė. Kelionė dabar atliekama be jokio vargo patogiais garlaiviais ir palyginamai greitai, o atvykęs į vietą — randi gerą viesbutį su visais patogumais.

Neaprasinėsiu čia visos kelionės ligi krioklių, kurią reikia atlikti visą laiką upėmis, iš pradžių Paraná ligi Corrientes miesto, o nuo čia ligi pat galui — Alto Paraná. Be abejo, pati įdo-

miausia kelionės dalis, tai tarpas nuo Alta Paraná susiliejiimo su Paragvajaus upė į viršų, kada upė susiaurėja tarp dviejų aukštų krantų, garlaisvis stumiasi dažniausia pačiais pakraščiais ir tada galima gėrėtis tropikų augmenija, pilnais plaučiais traukti kylantį iš jos gilių aromatą, matyti ant smėlio tingiai besisildančius prieš saulę jacarė (P. Amerikos krokogilai), ant medžių šakų besisupančias beždžiones ir daugybes įvairiaspalvių papugų, kurios skraido dideliais būriais ir baisiai rėkia. Vakaraus ant Paranos saulėleidžiai esti nepaprastai žavingi. Tai tokia spalvų simfonija, kad nei žodžiais, nei varsomis jos neišreikšti.

Štai pagaliau privaziuojame ir Aguirre uostą, esantį prie pat trijų valstybių sienų: Argentinos, Paragvajaus ir Brazilijos. Čia Iguazú upė įteka į Alta Paraná. Abiejų upių vandenys nepaprastai skirtingi: tyras Iguazú ir rausvas, nešvarus Paranos. Šią spalvą ji užlaiko per visą tekamę, ligi pat okeano, mat Brazilijos žemė labai turtinga geležies rūkštėmis kurios taip puikiai augina São Paulo fazendose kavą.

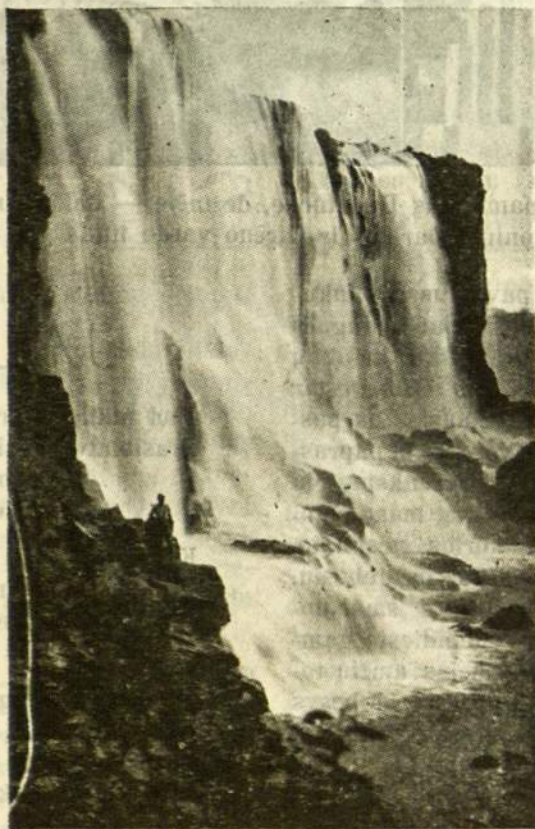
Dvidešimts kilometrų raudonos spalvos, palyginti gero kelio, iškirsta per tropišką girią: storiausi medžiai, beieškodami saulės, toli į viršų išskietė savo galingas šakas, tačiau lijanos negailestingai jas apraišiojo, apraizgė taip, kad visa tai atrodo, vienas žalias gniužulas. Žemai visoki krūmai, žolės, tarpusavy taip susipynę ir susiraižę, kad be kirvio pagalbos né nebandyk į girią prasiskverbti. Nepaprastas čia tos augmenijos gajumas! Iš abiejų kelio pusų, koki penki metrai

plėčio, išdeginta visa augmenija, bet ji tuoj dar su didesniu smarkumu atželia. Reikia nuolatos deginti kad neužtrauktų kelio. Del motoro duzgi-mo (važiuojame autobusu) negalima iš tolo gir-dėti krioklių ūzimo, kuris nustebino pirmųjų jų atradėjų klausą: 1541 metais Alvaro Nunez Ca-beza de Vaca keliavusį iš Brazilijos į Paragva-jaus Asuncion'ą. Alvaro Nunez tada krioklius pa-vadino «Marijaus krokliais» ir keletą amžių vė-liau — jezuitų, netolies nuo čia įkurusį prie Paranos indėnų valstybę (kurios pastatų griuvė-sius galima matyti San Ignacio, 50 km. nuo Mi-siones sostinės — Posadas) ir pagaliau 1892 m. leitenanto J. Barros. Taigi ilgus amžius Iguazú kriok-liai, išskyrus vietos indė-nus, beveik niekam nebuvo žinomi ir tik XIX šimtme-čio gale plačiau apie juos pasklido žnia.

Argentinos vyriausy-bė, norėdama kad toks gam-tos stebuklas priklausytų vienam savininkui, visą krioklių plotą ir tolimesnes apylinkes atpirko iš Ayar-agaray, viso 75.000 hekta-rų už 3.200.000 pezų ir jį pavertė tautiniu parku. La-bai gražioj vietoj, priešais imponantiską krioklių pano-ramą, pastatydino norvegisk-am stilyje viesbutį, pato-giaį ir svariai įrengtą. Ši-tam viesbuty yra viena re-tenybė, kokios jokiam vieš-butyje nerosite, — tai tu-ristų knyga. Joje prirašyta įvairiausiomis kalbomis tiek visokių niekų (yra ir gerų dalykų) kad tik refkia ste-bėtis. Tai vis turistų išpū-džiai. Pav., „pamatęs kriok-lius įtikėjau Dievą“. „Tiek daug vandens, o tiek maža Whisky“ ir daug dar kvailesnių. Gražiai iš-pieštam knygos puslapy, lenkų ir argentinų vė-liavomis papuoštam, skaitom išpuodžius lenkų eks-kursijos su Lenkijos senato pirmininko parašais. Ta proga viena prie viesbučio augančių palmių buvo pavadinta «Polonia» lenkų svečių garbei. Ir kur tų lenkų nerasi! Turiu prisipažinti, kad ir aš kartu su kitais turistais neiškenčiau lietuviškai neparašęs poros sakinių. Juk aš ir kiti du mano draugai buvome pirmieji lietuviai Iguazú, todėl tokį faktą reikėjo atžymėti. Pigi duoklė patrioti-zmui!

Garsi keliautoja Rosita Forbes rašo, kad

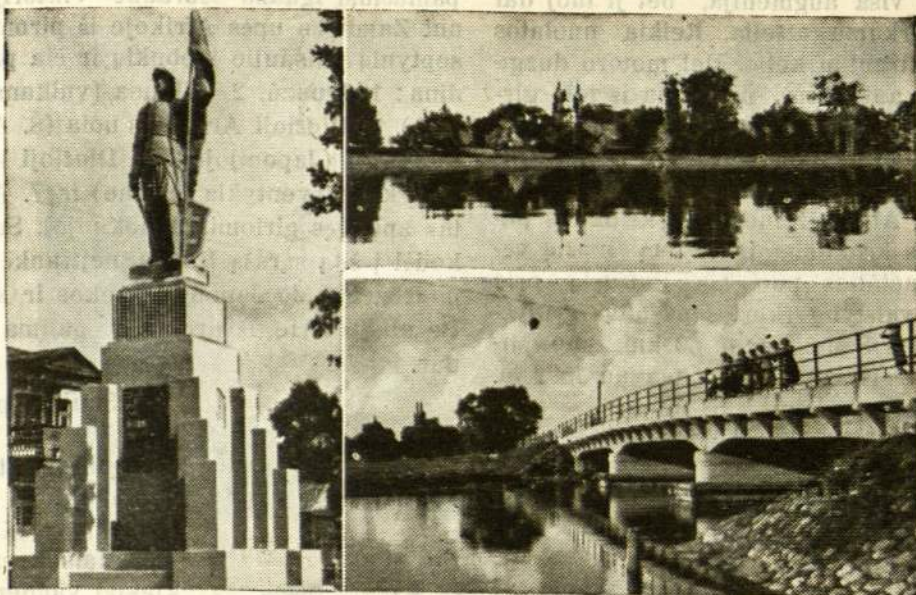
pamačiusi Iguazú išbraukė Viktorijos krioklius ant Zambeze upės Afrikoje iš pirmosios vietos iš septynių pasaulio stebuklų ir čia pat juos išvardina: 1. Iguazú, 2. Kilauea (vulkanas Hawajų sa-lose), 3. Didžioji Arizonos uola (Š. Amerikoje), 4. Fujiyama (Japonijoje), 5. Didžioji kinų siena, 6. Bangkoko šventykla (Siame) ir 7. Angkor, mies-tas apaugęs giriomis (Indokinijoje). Sunku suprasti, kodėl į šitą sąrašą Rosita neįtraukė Egipto pira-midžių, Rio de Janeiro įlankos ir kitų stebuklų. Be abejo, prie išvardintųjų galima būtų pridėti dar.



Iguazú kriokliai.

Sunku aprašyti Iguazú krioklius; jie sudaro istisą grupę ir ištysta per keletą kilometrų, tai aukščiau, tai žemiau srovės. Atskirais kriokliais krenta milžiniški kiekiai vandens. Yra apskaičiuota, kad visais kriok-liais per valandą nukrenta 47 milijonai kubinių metrų vandens, o kai po didelių liučių smarkiai pakyla van-duo, tai tas kiekis pašoka ligi 172 milijonų kubinių metrų.

Didelių krioklių yra 37, bet tikrumoje yra daug dau-giau, tai priklauso nuo van-dens kiekio. Štai svarbes-nieji: *Dvi Seserys*, visai skyrium nuo kitų ir prie pat viesbučio. Jis visą šva-rutėlį vandenį ima vamz-džiais iš to krioklio. Keliais tilteliais pereini per salą, tankiai apaugusią medžiais ir smulkia augmenija ir štai atsidaro graži grupė kriok-lių, išsimėčiusių pusiau ratu: *Ramirez, Belgrano, gran-diozinis Bozzetti*, kuris lygią plačią masę van-dens sviedžia ant uolų ir po šito svaiginančio šuo-lio, antru syk su neišpasakyta jiega krenta vėl ant uolų. Mažiukas *Adomas ir Jieva* ir pagaliau majestotiškas *San Martin*. Šitą krioklį nepapras-tai gražina apsupanti naši atogražų augmenija. Toliau seka iš Argentinos pusės užlengti sala ir todėl nematomi — *Trys mušketieriai* (tikrumoje tai bent trisdesimts), už tat iš Brazilijos pusės jais negalima atsigerėti ir toliau *Coronel Lopez, Rivadavia, Pueyredon, Mitre*. Ir galiausia, di-džiausias stebuklas, — milžiniška masė vandens besiveržianti į bedugnę per *Velnio Gerklę*. Šito krioklio viduriu eina Argentinos Brazilijos sie-



Kairėje — nepriklausomybės paminklas Dusetuose, dešinėje — dalis Dusetų miestelio, žiūrint iš Sartetų ežero salos ir gelžbetoninis Dariaus ir Girėno vardo tiltas per Šventąją ties Dusetom.

na. Laiveliu ne be tam tikro pavojaus ir sunkumų privažiuojama prie uolos, prie pat bedugnės krašto, priešais kurią krenta brazilškų krioklių grupė: *Benjamin Constant*, *Teodoro Gimenes* ir *Florian Peixoto*, didingas ir gražiausias šis pastarasis. Žiūrint nuo šitos uolos, vaizdas nepaprastai didingas ir baisus. Pragariskam trenksme čia iš karto atsidaro vaizdas į milžinišką masę vandens bekrentančią į bedugnę, kurios nesimato, nes ji užsklęsta amžinu vandens dulkių debesiu, Tomis dulkėmis vėjas tolydžio šlaksto smalsuolius, kurie čia prasiskverbė per nepalietą gamtą gėrėtis vaizdu, kurį per tūkstančius amžių terėgėjo vien papūgos, laukiniai žvėrys ir debesys įvairiaspalvių peteliškių, kurios sudaro vieną iš savotiškų Iguazų įpingumų.

Kol kas dar nėra tiksliai išmatuota kiekvieno krioklio kritimo aukštis: vienį jų krenta nuo 23, kiti nuo 60 — 80 ir ligi 90 metrų aukštumo. Visam pasaulyi buvusi garsi Niagara teturi 1.454 metrus pločio (Iguazu apie 4 000 metrų) ir aukščiausias jos kritimas tesiekia 47 metrus.

Kas nori posigrožėti visų krioklių panorama, tas turi persikelti į Brazilijos pusę. Iš čia atsidaro grandiozinis, žavingas vaizdas, apjuostas žaliu tropiškos augmenijos rėmu į fantastiškai krintančias mases vandens vaivorykštės juostom. Prie pat upės kranto prieina tropiška, žmogaus dar neliesta, giria. Ji tęsiasi tūkstančius kilometrų ir toliau vadinasi Matto Grosso — Didžioji Giria.

Ach, kaip nesinori grįžti iš Iguazų. Jie taip apžavi širdį ir jausmus, kad sykį juos pamatęs, niekad jų neužmirši ir ilgėsies vėl juos regėti.

P. Biržys.

## JAUSMAI.

Kad nutilsta jurių bangos,  
Prasiblaivo skaisčius dangus  
Ir sumirga spinduliai  
Toli, erdvėse giliai, —

Kaip nudžiunga mano siela!...  
Pasidaro smagu, miela...  
Bunda, judinas jausmai,  
Širdis griaudžia, it griausmai...

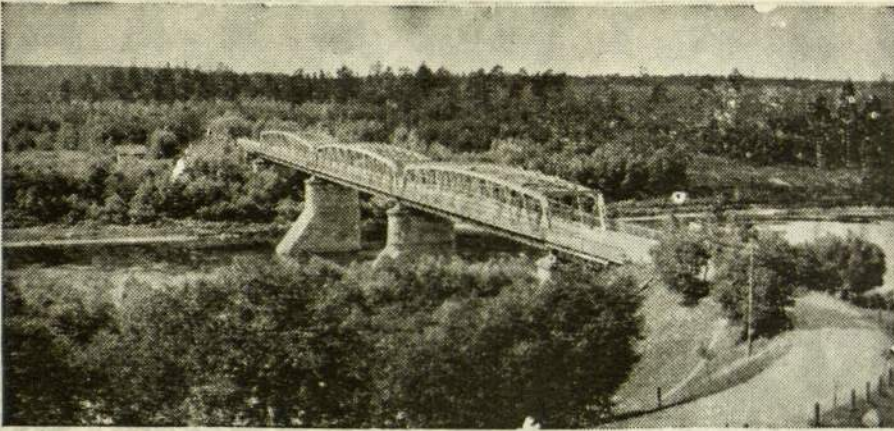
Noris eiti per girelę,  
Kalbint jaunąją pušelę,  
Skint ziedelį paparčių,  
Sulaikyt sapnus nakčių.

Noris eiti pas upelį,  
Susekt virpanti balselį,  
Paklaustyti ką kalbės,  
Gal likimą man įspės?...

Gal patenkins jautrią širdį,  
Kuri tuos akordus girdi,  
Kuri klausos nekantriai,  
Kad suširška vituriai?...

O lapeliai sučežėję,  
Vandenynan pažirėję,  
Taip ir prašos paliuosuoti,  
Laisvai erdvėj plevėsuoti...

Ir jausmai mano vingiuoti,  
Nori erdvę išmieruoti.  
Nori žvaigždes suskaityti  
Žemės bėgsi sulaikyti...



Ties Alytum moderniškas geležinis tiltas.

*Povus.*

## KAS TEN?

*/Sekant vilnietį Jonušą/*

Tamstos žinote, kaip sunku šiais laikais gauti žmonišką tarnybą? Kiek kilometrų reik išvaikščioti, kiek slenksčių apdaužyti? — Buvo taip ir man. Kur darbo tikrai nėra, ten rankomis bejėgiškai skeryčiojama: ponul, kad būtų, neabejojamai tamstą pirmą priimtumėm... O kur yra bent viena laisva vietelė (mfrė kas ar apsigogė), ten sakoma gana išdidžiai: o kas čia tamstą pažįsta? — atnešk tinkamą rekomendačiją, tada pakalbėsime.

Ką reiškia žodelis „tinkama“ — niekas išaiškint negalėjo. Nešiojau laiškus tokių žmonių, kurie tikrai mane pažįsta: tėvelio, tetos ir mokytojo, kuris mane augino — vis per maža. Pagaliau patyriau, kad mūsų apylinkėje lemiamą reikšmę gali turėti ponios vaistininės žodis. Ji manęs akyse nebuvo mačiusi, lygiai kaip ir aš jos, bet žmonės sakė, kad tai nesvarbu. Reikalinga tik išgauti kokį mažą rekomendacinį laiškėlį pas ją iš jos pažįstamo.

Gavau. Klebonas, kuris mane krikštijo, pasigailėjo ir trumpai, drūtai parašė vizitinėje, jog lig šiol dar nesu apsigogęs ir kad, iš mano akių sprendžiant, esu už kitus kiek padoresnis. Štai kokiu laiškeliu nešinas atsidūriau iš pradžių aukštose vaistininės gonkose, kame palikau surištą žąsiną krepšy, o paskui ir kvepiančioje priemenėje, kur užėjau tarnaitę.

— Ponios nėra namie. Be to, ji šiandien prašytojų nepriiminėjanti. — Iš gonkų užgirdus ga-ga-ga, tarnaitė ausis pastatė ir tuojau pakeitus toną tęsė:

— O svarbiausia, kad ponias sirguliuojanti ir dar miega, čet, jeigu man skubu, ponias gal teiksis su manim kaip nors susikalbėti.

Bet tai ištarus, matyt pradėjo abejoti: mat, patamsėje mano „gerų akių“ nespėjo išžiūrėti. Ji abejingai žvilgterėjo į sklidinai rūbų prikabinatas sienas ir kiek patūpčiojus, užrakino įeinamas duris, o mane istūmė į mažą salioniuką, iš kurio į visas puses ėjo akiai uždarytos, portjėromis apkabinėtos durys.

Man įėjus, grindys tik trašk! ir subraškėjo. Sustingau vietoje, nes tikrai bijojau ponios be laiko pažadinti. Neišsimegojusį bus pikta, pamaniau, ir nieko iš jos nepešiu. Langas buvo praviras ir pro jį matėsi tuščias dar darželis, naujai dazyta medinė tvorelė, šluojamos gatvės dulkių debesys, buvo girdėti pusryčių pargenamų galvijų maurojimas ir iš gonkų įtartinais girgždėjo mano žąsinas.

— Kad ji kur bala, dar pažadins šeiminkę. — Tuo laiku būčiau jam galvą mieliausiai nusukęs. Ir tikrai už durų pasigirdo kimus, neišsimegojusios ponios balsas: Kas ten?

— Tai aš, Dūdų Povilas... — tariu nusilenkdamas. — Kas ten? — klausė ponias balsiau.

— Tai aš, Povilas Dūdėnas, atėjau pas gerbiama prašyti protekcijos... — Kas ten? — piktai ir nekantriai nutraukė man kalbą balsas iš už durų.

Aš, Povilas... Man sakė tamsta gali padėti surasti vietą, kur gaučiau darbo ir, žinoma, atlyginimo... Dūdėnas aš, iš Dūdų kaimo, užu miško, į šiaurę nuo miestelio... pasiklonijau, kaip mokėjau, gražiausiai durų link.

— Kas ten? — dar pikčiau surėkė ponias.

Kurčia ar ką, pamaniau, ir nedrąsiai prišiartinau prie kabančio uždangalo Aslos lentos



Lietuvos kavalerija.

taip garsiai sugirgzdėjo, o dar mano žąsinas, surėkė, lyg piaunamas ir ponias pradėjo ne savo balsu spiegti:

— Kas ten, kas ten, kas ten?

Išlaukiau, kol nutilo ir padaręs malonia veido išraišką, surėkiau kiek galėjau minkščiau:

— Kunigėlis man sakęs, tamsta, jei panorėsi, jei būsi tiek gera ir maloni...

— Kas ten? — vėl mane nutraukė balsas.

Pridėjau lūpas prie raktų skylutės ir rėkte rėkiau, net paraudonavau ir durys sudrebėjo: — Aš, aš. Dūdų Poviliukas, Povu vadinamas, nužemintas Jūsų, gerbiamoji ponias, tarnas. Tarnystės ieškau. Vizitinę atnešiau...

— Kas ten?! —

Ne kitaip tik: ji mano kantrybę bando ir sušvelnines balsą burkavau:

— Norėčiau tamstą pamatyti. Klebono vizitinę ir žąsiną įteikti. Turiu laiko. Palauksiu, kol tamsta apsilviki.

— Kas ten?! — vėl supyko šeimininkė.

Mėginau dar aiškintis, mano drąsumą teisinti, bet nieko kito neužgirdau, kaip tik: kas ten ir kas ten? Na, kaip aš jai išaiškinsiu, jeigu nenori klausyti, neprigirdi, o gal tyčiojasi. — Dirktelėjo man galvoje. Ir užsidegęs, visa pamiršęs, atsistojau prieš duris grasomąja poza ir, daužydamas kumštimi krūtinę, rėkiau:

— Menkas aš bernas ir duonos reikalingas. Neaukšto mokslo ir kilimo. Gritelninko sūnus ir Dūdėnas. Tačiau vis delto žmogus ir neleisiu, kad mane po durim kaip šunį valandą laikydama lodintų ir užgauliotų.

— Kas ten?!?! —

— Kad tu kur prasmegtum, išdidi ponias, su savo „kas ten!“ Tamstai gerai: lovoj ligi vidurdienio dribsai, atsikeli, vyras saldinių parūpina,

šokoladėlių, saldžių piliulių, o mums, vargo pelėnis, dieną ir naktį slėgia galvą rūpestis. Mes duonos neturim, alkani... Del savo malonumo, manai, atėjau, žąsiną tokį galą, kaip kvailas, temčiau, girdi gargaliuja?

Kaip tik žąsinas rėkė: ga-ga-ga. — O mano ponias supyks, kad pradės loti, vis: kas ten ir kas ten?

— Gal ji lietuviškai tik tiek temoka, pamaniau, kai ką iš didelių ponų gyvenimo prisiminęs, bet jau buvo vėlu, pykčiu netverdamas, pradėjau ir aš nesvietiškai plūsti. Įsikarščiavęs sudaviau kumštį duris. Dabar pasigirdo tikro išgąščio duslus balsas, lyg gerklė būtų trūkusi: — Kas ten?!?! —

— Aha, velnio sėkla, tiek metų Lietuvos duoną rydama nieko daugiau nepramokai, kaip tik klausti: — Kas ten? — Palaukš, aš tau parodysiu, sena ragana! Kas aš tau samdinys, kad rėkčiau išsižiojęs. Manai, kad biednas, tai jau negarbingas, nieko nejaučia? — Aš tau parodysiu! — duris pravėręsėjau rodyti, pats teisybę sakant, nežinodamas nei ko, nei kam.

Tik staiga kitam kambary į akis man krito didelis narvas, o jame žaliai raudona įsiutusi, šokinėjant papūga. Tai štai su kuo mano kalbėta! Pagrasiau jai kumštį ir priėjau prie lango, Darže šviežiai parengtose juodose ežiose plačia šiaudine skrybėle ponias ir tarnaitę sodino kažin ką į minkštą, purią žemę. Atokiau, pats ponas vaistininkas teikėsi laistyti daigus ir ranka šluostėsi prakaitą.

Nusišluosčiau ir aš.

Tyliai, atbulas pasitraukiau į priemonę, iš ten į gonkas, pasiėmiau krepšį su žąsinu ir išsinešdinau. Žąsinas vėl triukšmą, o jam atsakyda-

# M A R G U M Y N A I

## Žmogaus palyginimas.

(Neva juokas)

Vyras: 15 metų — veršis.  
20 metų — ožys.  
30 metų — jautis.  
40 metų — avinas.  
50 metų — senas vilkas kol numiršta.

Moteris: 15 metų — padaiguota višta.  
20 metų — balandėlis.  
30 metų — povas.  
40 metų — kvaksenti višta.  
50 metų — pelėda kol numiršta.

=====

**Profesorius:** Sakysime, žmogus nušala kojas. Ką tamsta darytum, norėdamas suteikti jam pagalbą?

**Studentas:** Imčiau nušalusias kojas trinti sniegu.

**Profesorius:** Labai gerai. Bet ką tamsta darytum, jei tokia nelaimė žmogų ištiktų, sakysime, liepos mėnesį, kada sniego nėra?

## Irgi nelaimė.

**Ji:** — Mūsų laikais daugumas vyrų veda dažniausiai tik dėl pinigų. O tu, Mikai, irgi taip darysi?

**Jis:** — O, ne! Pavyzdžiui, tavęs brangioji už jokių pinigų nevesčiau.

## Girios vagis.

**Teisėjas:** — Tamsta kaltinamas vogęs gi-

ma tuščiuose namuose triukšmavo iš proto besikraustanti papūga: „Kas ten“ ir „Kas ten“?!

— Šį kartą, Dūdų Povilai, tavo bus smarkiai apsirakta. Mušei pro šalį! — kaip viršila sakydavo. Nutariau grįžti kitą dieną, kiek įsisiubavusiems dirksniams primus, Ir lyg vejamas, tempiau savo žasiną atgal.

Šaligatvy stovėjo būrelis žmonių, įsmeigtom į vaistinę akim. Jie įtariamai į mane pažiūrėjo. Gerai, kad nesustabdė. Juk turėjo pamato, nes visą mūsų pasiklbėjimą neabejojamai girdėjo visa gatvė.

Papūgos „protekcija“ nusivylęs, neriau iš miestelio dulkėtu vieškeliu į sodžiu, kur tokiu nesusipratimū su „papūgomis“ nepasitaiko.

rioj medžius. Ar pirmiau buvai už tai baustas?

**Kaltinamasis:** — Ne, ponas teisėjau! Ligi šiol vis laimę turėjau; dar nebuvo nieks pagavęs.

## Žvėrinčiuje

**Jurgutis rodydamas motinai beždžionę:**

— Mama, mama, ana toji beždžionė visai panaši į mūs dėdę Žiuponaitį.

— Vaikeli, taip kalbėt labai negražu.

— Kodėl? Beždžionė juk nesupranta ką mes šnekam...

## Parašas ant kapo Italijoje

Čionai guli Federaci,  
Dešimties vaikų tėvas;  
Būtų gal daugiau turėjęs,  
Tik — nebesuspėjo...

## Teisėjas ir advokatas

Du advokati išsivežė teisėją medžiot anėių. Landžiojo po krūmus, braidžiojo pò pelkes, ir teisėjas sušlapęs, pradėjo jaut norą valgyt. Kiek kentęs, paklausė:

— Ar jūs neturite ką nors suvalgyt?

— Ne, neturim.

— Ar čia kur nėra karčiamos?

— Ne, nėra.

— Na, tai juk jūs čia kur nors apielinkėje turit turėt kokį klįjantą, kad galėtume gaut pas jį nors rūgštaus pieno, ar ko tokio...

— Negalima, nes jei čia būtų kur nors mūsų klįjentas, tai jis jau senai neturėtų nė tik pieno, bet ir karvės...

## Nauja tarnaitė

Ponui pareinant namo, nauja tarnaitė atidaro jam duris; ponas tuojaus klausia:

— Ar niekas nebuvo atėjęs?

— Buvo kažin koks vyras...

— Ko jis norėjo?

— Nežinau, tik klausė ar ponas namie...

— O ką tu jam sakei?

— Sakiau, kad nėra...

— O ką jis sakė?

— Sakė, „tai labai gerai“...

— O paskui ar jis nuėjo sau?

— Ne... Jis su ponia kalbasi salione, duris užsidarė...

**Moteris negalinti juoktis...** yra didžiausia nuoboda gyvenime.

# Vestuvės senovėje / VINCAS ŠLEKYS..

Marijampoliečių, kaip ir visų kapsų, vestuvės (jų vadinamos „veseilia“) būdavo ilgos, užtrukdavo visą savaitę ir dar turėdavo užtęsimus, priedus. Tai būdavo tarsi kokia ilga drama (teisingiau sakant — operetė, su dainomis) iš daugelio ilgų aktų.

Aktais galima pavadinti šias vestuvių dalis: vakarynos, šliūbas, stovėjimas, užgėrės, pasekėjai, kraičio išvežimas, suguldymas, priklimas, sugražtai.

Šios dramos aktoriai: pirmiausia, suprantama, nuotaka ir jaunikis, paskui — kvieslys, piršlys, svočia, kraitvežiai, pulkauninkai ir pulkauninkės ir kukarka. Beje, dar muzikantai smuikininkai (armonikas vestuvėse neleistinas!), seniau kanklininkai.

Vestuvės būdavo, gali sakyti, dvilypinė drama: jaunikis turėjo savo pulką ir muzikantą (ar muzikantus), nuotaka savo. Dramos žiūrėti galėjo eiti kas tik norėjo — nemokamai. Tai buvo tokia visuomenės savastis, kaip, sakykim, atlaidai ar turgus. Galėjo, kas tik norėjo, ateiti ir šokti, tik „neprašytam nėra suolo“ vadinas jo nieks nevaisino.

Į vestuves sukviisdavo kvieslys — tai smarkus jaunikaitis, būtinai raitas, kur turėdavo aplankyti viso kaimo ūkininkus ir artimesnius kitų kaimų, o gimines kad ir iš tolimiausių kaimų. Jis turėdavo parėdytą „kvieslį“ — trišaką šakutę, žaliu raikščiū apsuktą, apkarstytą įvairiaspalviais kasnykais ir „padvenskomis“ (paryštėmis), su mažu skambalėliu arba dviem — trimis žiedais ant siūlelio, kad judinant skambėtų. Įėjęs į kviečiamuosius namus, kvieslys stodavo prie pat durų, išsivyniodavo iš skepetaitės „kvieslį“ ir palengva skambindamas kalbėdavo kvietimo „maldą“ Pakvietęs, „kvieslį“ mesdavo ant tų namų mergos, nusiimdavo kepurę, pasakydavo: «Tegul bus pagarbintas» ir eidavo visus iš eilės sveikinti. Merga turėdavo būtinai ką nors ant „kvieslio“ pakabinti: padvenskas, juostą, kartais net rankšluostį. Taigi bekviesliaujant „kvieslys“ vis augo.

Vestuvės prasidėdavo pirmadienio vakarą vakarynomis. Jaunimas susirinkdavo pašokti, padainuoti. Čia nuotaka prašydavo jaunikaičius į

jos «pulką». Apsiėmusieji jaunikaičiai vadindavosi pulkauninkais — jų būdavo nuo 8 ligi 12. Kiekvienas pulkininkas pasiimdavo prie savęs po vieną pulkauninkę — savo seserį arba bent pusseserę. Jaunikis susikviisdavo savo pulką.

Šliūbas visados būdavo antradienio vakarą. Anksti rytą nuotaka pati eidavo prašyti į pulką tuos, kurių vakarynose nematė. Apie 10 ar 11 valandą jau būdavo susirinkę giminės ir pulkas. Šokdavo, dainuodavo, užkandžiaudavo. Mergos rengdavo nuotaką šliūbai: pripindavo kasas ir dėdavo ant galvos galiono pakalkę su vainikais (t. y. mažais rūtų kuokšteliais, prisagstytais aplinkui prie galiono). Visos pulkauninkės taipgi būdavo su galiono pakalkėmis, tik jų pakalkės būdavo be vainikų, tik apkašytos rūtomis iš viršaus, prie plaukų. Rengdamos nuotaką mergos dainuodavo tam tikras dainas.

Parengę nuotaką laukdavo atvažiuojančio jaunikio su pulku. Įkeltas į medį vaikas davo ir pamatydavo iš tolo atvažiuojančius. Tada mergos imdavo graudinti nuotaką viena tam reikalui pritaikintų dainų, pav. šitokia:

1. Vai sesele lelijėle,  
Nesėdėkie už stalelio,  
Pažiūrėkie in šakelę.
2. Pažiur kie in šalelę,  
Kas ateina per laukelį:

Ir atrūksta juodas dūmas,  
Ir atjoja raitų pulkas.

3. Visi linksmi šaudydami,  
Visi linksmi dainuodami,  
Tiktai vienas liūdėdamas —  
Vainikėlio nuimtojas.

4. Aukso žiedo numautojas  
Ir kaselių taršytojas  
Ir kaselių taršytojas,  
Kasnykėlių mastytojas.

Jaunikį ir jo pulką pavaisina, ir jie tuoj išvažiuoja į bažnyčią, kad ten raštinėje padarytų sutuoktuvių aktus ir visa kita padarytų, kas reikia atlikti prieš šliūbą. Kiek palūkėjęs išvažiuoja į bažnyčią ir nuotakos pulkas.

Po šliūbo abu pulkai drauge važiuodavo į tą pačią karčiamą, iš anksto sutartą.

(Bus daugiau).



Dabar vestuvėse šoka taip.



# Nusikaltėliai

Žymus rusų feljetonistas Zosčenko rašo, kaip Sovietų Rusijoje vagys pavogę vieno pirklio brangius kailinius. Pirklys esą pasiryžęs žūt būt vagis surasti ir juos apdaužyti. To siekdamas pakvietęs policijos agentą su šuniu ir paprašęs, kad padėtų vagį surasti.

Agento šuo tuojau tarp žmonių ir capt vienai moterėlei už sijono... Moterėlė bėgt, šuo vytis. Pavijęs dar kartą už sijono ir neleidžias. Moterėlė tuomet puolusi prieš agentą klupščia ir prisipažinusi, kad pavogusi duoną miltų. Tai pasakiusi pati ėmusi prašyti, kad ją vestų „šaltojon“, Na, ir nuvedė moterėlę.

Agentas paleidęs šunį toliau. Tas pauostęs vieną, kitą ir capt vieną namų užvaizdai už palos. Tas taip pat pasisakęs:

— Imkite mane: aš gautus iš nuomininkų pinigus esu sunaudojęs savo reikalams.

Ir šis buvo suimtas.

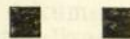
Šuo pribėgęs prie kito piliečio ir jį taip pat. Šis pabalęs ir pasisakęs:

— Kaltas esu, kaltas esu: suklastojau savo dokumentus. Esu sveikas, kaip arklys, ir

— Kąsk, graužk mane. Aš — sako — dėl tavęs, šuneli, gaunu tris červoncus, o tau sunaudoju tik vieną, kitus du pasisavinu...

Kas toliau buvo, autorius nematęs, nes iš baimės turėjęs greit pasprukti.

«M».



## Atvyksta kunigas.

Teko patirti, kad Lietuvos Vyskupas jau paskyrė antrą kunigą į Braziliją, būtent kun. Ragažinską iš Vilkaviškio vyskupijos.

Šiomis dienomis jis iš Lietuvos jau išvyko.

## «Lithuanijos» sukaktuvės.

Lietuvių sporto S-ga "Lithuania" savo sukaktuvių paminėjimą ruošia birželio 21 d. Dariaus ir Girėno salėje su pajvairinta programa.

## Atvyko naujas mokytojas.

Birželio 10 d. atvyko į São Paulo naujas

## J A U N I M E ! VISI KAI VIENAS BIRŽELIO 14 DIENĄ Į VILLA BELLOS GEGUŽYNE!

turėčiau eiti į kariuomenę, o dabar va gyvenu šiame namė ir dar nemokamai naudojuosi elektra

Šunelio uoslė pirklių nustebino. Apsidairęs aplink, išėmė iš kišenės pinigų ir duodęs agentui, sakydamas:

— Veskis šunį namo. Jau nebenoriu ieškoti kailinių.

Šunelis žiūrįs ir pirklių ir sukąs uodegą. Pirklys sumišęs ir ėmęs trauktis. Šunelis paskui jį... Pirklys išplėtęs akis ir sušukęs:

— Na, Dievas viską mato. Taipgi tie kailiniai ne mano, bet mano brolio. Aš juos esu pavogęs ir dabar mėginu kaltę suversti kitiems.

Tai matydami arti buvę žmonės ėmė nuo šunelio bėgti: šuo vos besuskubo pauostyti tik du ar tris piliečius.

Ir šie prisipažino. Vienas pasisakė pavogęs valdžios pinigus ir juos pralošęs kortomis, kitas prisipažino mušęs savo žmoną, trečias dar labiau nusikaltęs.

Visi išsiskirstė. Likę tik agentas ir šuo. Neturėdamas ko kito veikti, šuo prisiartiņęs prie agento ir ėmęs uodegą visginti... Agentas pabalęs ir kritęs prieš šunį, sakydamas:

mokytojas p. Sim. Bakšys, Bom Retiro lietuvių mokyklos vedėjo pareigoms eiti, vieton p. V. Nalivaikos, kuris birželio 6 dieną Kauno ministerijos parėdymu ir São Paulo pradžios mokslo inspektoriaus rezoliucija tapo nuo mokytojaus parėigų atleistas.

P. Bakšys savo pareigas tą pačią atvyki, mo dieną jau pradėjo eiti.

Mes iš savo pusės linkim p. naujam mokytojui savo darbuotėje pasisekimo ir ištvermės ir manom, kad ir tėvai jam pritarš bei padės tas sunkias pareigas eiti.

Girdėjome, kad ir mūsų jaunimui, dirbančiam rimtą lietuvišką darbą, irgi padės savo patarimais bei paskaitomis.

## Nuo Redakcijos.

Sekantis "Vilties" numeris išeis birželio mėnesio pabaigoj. Rankrašćiai bus priimami tik iki birželis 24 d.

**“Vilties” knygnas.**

Gegužės m. 24 d. įvykusiame Br. L. J. S-gos “Vilties” Centro Valdybos posėdy nutarta steigti centrinį “Vilties” knygną tokiomis pamatais, kad knygas galėtų skaityti visų skyrių nariai ir šiaip jaunimas.

Pagrindą sudarys gautos iš DULR 96 knygos, kurias pereinamais metais atvežė “Vilties” S-gos atstovas į Pasaulinį Lietuvių Kongresą p. Nalivaika. Taip pat prisijungs prie šio knygnyno Bom Retiro ir Villa Bellos skyrių knygnėliai. Be to tikimasi gauti ir daugiau aukų Teko patirti, kad «Vilties» prieteliai Lietuvoj irgi žada atsiųsti naujų knygų.

Sekančiame “Vilties” numery bus paskelbtas to knygnyno statusas.

**Aero Klubo valdyba.**

Brazilijos Aero Klubo valdybą sudaro šie asmenys:

Pirmininkas — Vl. Eidrigevičius, techninės dalies vedėjas — lakūnas St. Jurevičius, vice-pirmininkas — J. Jodelis, sekretorius — V. Nalivaika ir išdininkas — A. Raulinaitis.

Aero Klūbo bustinė: *Rua Coronel Emygdio Piedade, 29.* Raštu — B. L. A. K., São Paulo, caixa postal 3074.

**Maironio paminėjimas.**

Šio birželio 28 d. sukanka lygiai 4 metai nuo mirties Lietuvos dainiaus Maironio-Mačiulio. Šių sukaktuvių paminėjimą darys “Vilties” S-ga tą pačią dieną 3 val. po piet vienoje mokyklų salėje su tam tikslui paruošta programa. Bus paskaita, deklamacijos ir dainos, kurias išpildys choras, p. Stankūno vadovaujamas.

Sekančiame «Vilties» numery tilps platesnis apie Maironį straipsnis ir bus įdėtas jojo atvaizdas.

**Padėka**

DRAUGIJAI UŽSIENIO LIETUVIAMS REMTI

K A U N E

Už paaukuotas Br. Liet. Jaun. S-gai “Vilties” knygas, įteiktas mūsų S-gos atstovui į Pasaulinį Lietuvių Kongresą p. V. Nalivaikai 1935 metais atgabenimui į Braziliją tariame “Vilties” S-gos vardu širdingą lietuvišką ačiū.

*Centro Valdyba.*

**Villa Beliečių gegužynė.**

Birželio 14 d. «Vilties» S-gos Villa Bellos skyrius vietos lietuvių mokyklos patalpose rengia linksmą gegužynę — vakarą su įdomia paruošta programa.

Visi, kas nori linksmai ir smagiai praleisti laiką, kas nori pažaisti iki valiai ir pašokti iki sočiai, yra kviečiami į tą gegužynę atvykti.

Pradžią 1 val. po piet, pabaiga 7 val. vakaro.

**Pirmas lietuvis aviatorius.**

Šių metų birželio mėnesio pradžioje São Paulo aerodrome “Campo de Marte” išlaikė lėkimo ir orlaivio valdymo bei jo mechanizmo egzaminus. mechanikas lietuvis iš Kauno **Petras Stašauskas**, 18 metų amžiaus.

Išlaikęs egzaminus gavo civilės aviacijos lakūno diplomą.

Tai pirmas lietuvis aviatorius, kuris čia Brazilijoje išlaikė egzaminus ir gavo visas lakūno teises.

**Mookos skyriaus susirinkimas.**

Birželio 6 d. D-ro. V. Kudirkos v. mokykloje įvyko Br. L. J. S-gos “Vilties” Mookos skyriaus susirinkimas. Aprašymas apie jį tilps sekančiame numery.

**Dariaus ir Girėno paminėjimas.**

Š. m. Liepos mėn. 17 d. sukanka 3 metai nuo mūsų Transatlantinių lakūnų Dariaus ir Girėno tragiškos mirties. Šia proga Brazilijos Lietuvių Aero Klubas nutarė mūsų didvyrius iškilmingai paminėti Dariaus ir Girėno salėje š. m. Liepos 19 d.

Kad geriau tam paminėjimui pasiruošti, birželio 7 d. 3 val. po piet Vysk. M. Valančiaus v. mokykloje buvo sušauktas visų organizacijų bei spaudos atstovų bendras posėdis, kuriame ir tapo nustatyta paminėjimo programa.

— Prie Bom Retiro lietuvių pradžios mokyklos “Vilties” S-gos Bom Retiro skyrius rengia vakarinius kursus.

— Nauja L. K. Bendruomenės valdyba São Paulo Arkivyskupo Kūrijoj tapo įregistruota gegužės mėn. pradžioje.

**Redaguoja St. Puišys.**

## J. FRIZZO & CIA. BANKINIAI NAMAI

Įkurti 1900 metais

Rua Mauà Nr. 207

Skyrius RUA 15 DE NOVENBRO, 41  
São Paulo

**Laivakortės** ir šamados į visas pasaulio šalis.

**Piniginės perlaidos** — siunčiame pinigų į Lietuvą ir kitas pasaulio šalis.

**UŽSIENIŲ VALIUTA** perkame ir paroduodame geriausiomis kainomis.

### INDELIAI IR EINAMOSIOS SASKAITOS

Priimame indelius, mokame nušimčius ir teikiame knygeles (cadernetas).

Kalbame lietuviškai ir kitomis kalbomis.

Teikiame informacijas raštu į provinciją.

**REDAKCIJA** rankraščius taiso savo nuožiūra. Nesunaudotų rankraščių savo lėšomis negražina. Už skelbimų turinį neatsako. Siunčiant Redakcijai korespondencijas, raštus ar laiškus, visada turi būti nurodyta siuntėjo vardas, pavardė ir tikras adresas.

## ŠAMADOS

### J. FRIZZO BANKINIAI NAMAI

Isac Cogan tarpininkaujant, darome šamadas iš viso pasaulio šalių, už prieinamiausias kainas ir su pilnomis garantijomis.

Rua Mauá, 207 - S. PAULO - Tel. 4-3345

« VILTIES » ŽURNALAS GAUNAMAS

Luz stoties kioske; José Paulino vaistinėje; prie Centralinio Pašto laiptų ir kampo; Rusų vaist. Mokoje; Menkaičio krautuvėj S. Annoj; Kirilausko krautuvėje Villa Anastazijoj, pas atskirus platintojus ir Redakcijoj.

SANTOS: S. P. R. stoties kioske.

## Prisiekusis Vertėjas MIGUEL OCOUGNE

RUA 15 DE NOVENBRO 32 sobrelója  
Tel. 2-6393 — SÃO PAULO

Daro vertimus iš visų kalbų ir paruošia visokius dokumentus, kaip antai: chamadas, naturalizacijos, carteiras de identidade, carteiras professionaes ir kitus dokumentus.

Kalbama lietuviškai

## Dr. S. MEITIN

(Diplomuotas Vokietijos i Rio universitetuose)

Priima: vidurinių, veneros ir nervų ligomis nuo 2 iki 6 val. vakaro.

Ultravioletiniai spinduliai.

**SUSIKALBAMA LIETUVIŠKAI**

Rua Barão de Itapetininga, 139

Salas 8-9 — Telef. 4-0715

## Dr. B. K. Chiapakoff

(Maskvos universitetuose 1914 m. laidos)

RUA YPIRANGA, 193 - ap. 4 (kertė rúa Santa Efigenia) Tel. 4-0316.

Ligonius priima kasdien: nuo 3 iki 9 val. vak. Sekmadieniais nuo 10 val. iki 12 val.

Vidaus, nervo-psichinės ir moters ligos.

(Specialė klinika venerinių ligų triperis, sifilis, šankeris)

Laboratorija: tyrimas šlapumo, kraujo mikrobų ir t. t.

## Daktaras

### A. JAZARA - SNEGE

(Maskvos gydytojas nuo 1914 m.)

Vidaus ligos, chirurgija, venerijos ir moterų ligos.

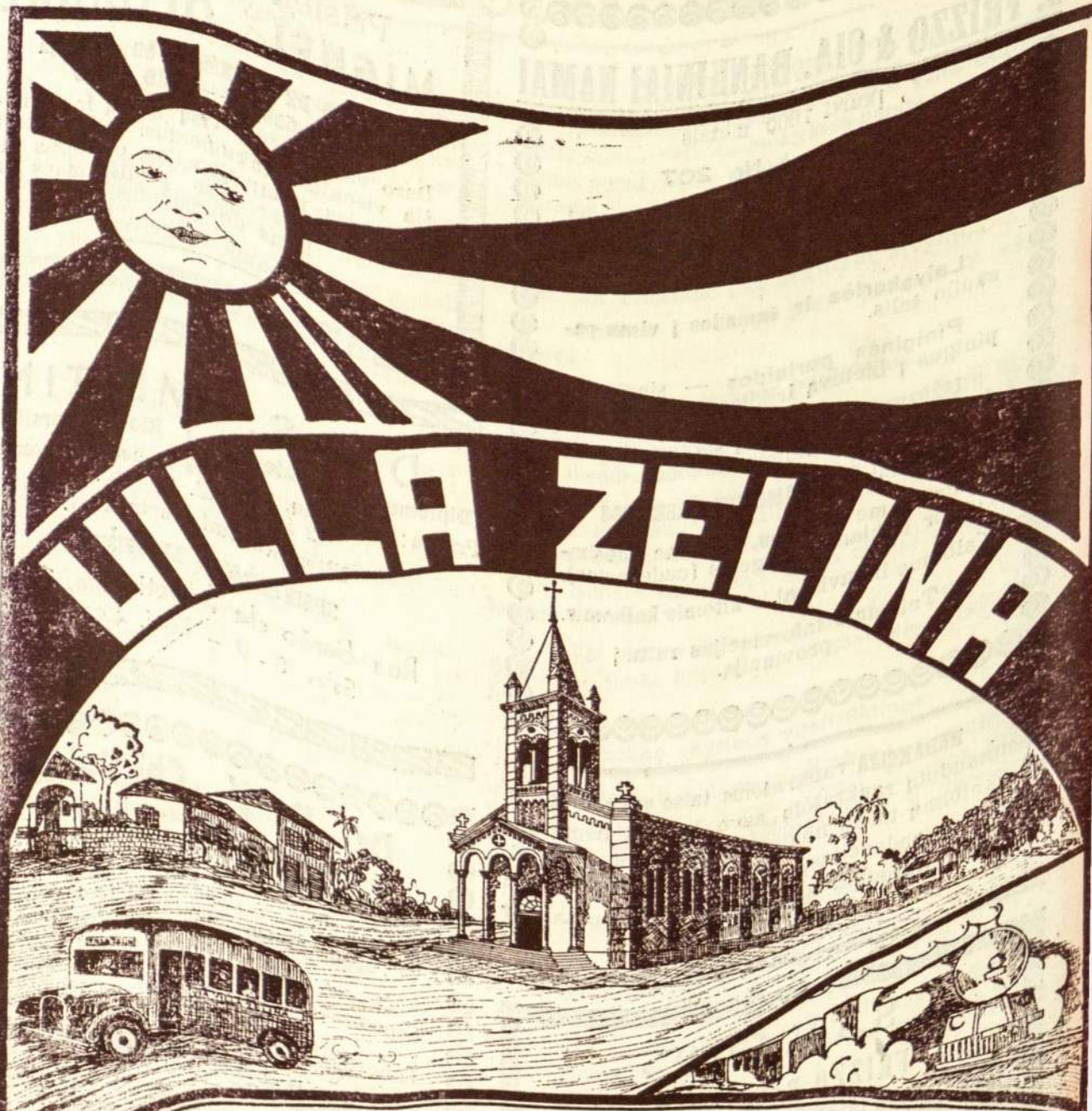
Priėmimas nuo 9 — 12 v. ryt. ir 3 — 7 v. v.

Ladeira Porto Geral, 12 sobr.

2.º Andar - salas 4 e 5

(kampus Boa Vista ir 25 de Março)

Gyv. butas ten pat 5 auk. Tel. buto 2-5068.



AUKŠTA VIETA, GERAS ORAS, PLAČIOS GATVĖS, SVEIKAS VANDUO, ELEKTROS  
 ŠVIESA, LIETUVIŲ BAŽNYČIA IR T.T. BONDŽIŲ, AUTOBUSŲ IR TRAUKINIŲ SUSISIEKIMAS  
 SKUBEKIT. ISIGYTI NUOSAVĄ ŽEMĖS SKLYPĄ! DUODAMA MATERIOLAS IŠSIMOKĖ-  
 JIMUI. DAR YRĄ ŽEMĖS PO 10#000 UŽ M<sup>2</sup> ILGAM IŠSIMOKEJIMUI. TEIRIAUTIS:  
 PRACA ANTONIO PRADO N°3 SOB. TELEPHONE 2-5023

VIETOJE:  
 PAS KARLOS KORKISCHKO  
 AV. ZELINA N° 33  
 ŽEMĖS SAVININKAS CLAUDIO MONTEIRO SOARES.